DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 9.	20 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	September 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Skal du - eller vil du?

Du skal! siger Præsten!
Du skal! siger den kristne Stat!
Du skal! siger Skolelæreren, Forældrene og Værgen.
Du skal! befaler Politi og Militær!

Der bliver aldrig spurgt dig, hvad du vil.

Du skal lyde Øvrigheden og de Ledere du vælger. Du maa ikke gaa dine egne Veje og handle saadan som du selv finder er bedst.

Enten skal du være Privatkapitalismens Lakaj eller et demokratisk Partifaar. Du maa ikke være Menneske alene, og mindst af alt et frit Menenske. Et frit Menneske passer ikke i dette Samfund af Udbyttere, Udbyttede eller Slaver.

Men tænk dig en Gang, om dit Sind vilde gøre Oprør imod dette System og du vilde raabe:

Jeg vil ikke tro paa Præstens **Løgne!**

Jeg vil ikke lyde den kristne Stats Befaling at øve mig til Massemord.

Jeg vil ikke tro alt hvad Lærere og Værge søger at bilde mig ind.

Jeg vil gaa ad egne Veje og handle efter min egen Forstand.

Jeg vil ikke være et Partifaar eller Lakaj for Privatkapitalismen.

Jeg vil være et Menneske!

Jeg vil være fri!

Jeg vil kæmpe for at rydde Klassesamfundet væk med dets Undertrykkelser og Uretfærdigheder.

Jeg vil have Udbytningen væk.

Jeg vil leve og lade leve!

Saa snart en Mand sin Frihed mister,
hans halve Dyd straks bort sig lister.

Statue af N. Hansen Jacobsen.

Efter russisk Mønster?

„Den røde Krig"s Augustnummer indeholder en interessant Artikel: „Rusland og vi", hvis Grundtanke er den, at den danske Arbejderklasse, hvad enten den er socialdemokratisk eller syndikalistisk, har indtaget en altfor lunken Holdning overfor det revolutionære Rusland, at en saadan Holdning baade er beskæmmende for os selv, og at den i det lange Løb vil blive for kostbar, hvis den skulde blive medskyldig omend i ringe Grad — i Kommunismens Forlis i Rusland.

Det er godt for en Gangs Skyld at se dette for saa mange Ungsocialister kildne Problem stillet klart op; men det forekommer mig, at Forfatteren („K.") kommer for let til sit Resultat.

K. mener at vor første Opgave er at slaa Kreds om Rusland og „faa Sandheden om Rusland frem". Men hvis denne Sandhed nu er saadan beskaffen, at den ikke kan bruges til Ruslands og Revolutionens Forsvar, hvad saa? Vi maa dog regne med den Mulighed. Med Begærlighed griber man Beretninger fra Rusland, som dem der er afgivet af engelske og franske Udsendinge. Den ene vender hjem som overbevist Kommunist og optager straks Arbejdet for 3. Internationale, den anden kommer tilbage skuffet og tvivlende. Maaske har de 2 Mennesker set og hørt det samme, og det er altsaa Temperamentsforskel der afgør Bedømmelsen. Selv om vi Ungsocialister maaske er parat til at stille 2—3 Aars Elendighed til den sociale Revolutions Disposition, saa maa vi i Agitationen regne med, at Arbejderne netop kræver at se Beviser for Driftsikkerhed og Stabilitet før de indlader sig paa Eksperimenter.

Det forekommer mig derfor, at vi skal være varsomme med at foreslaa Kanonisering af den russiske Revolution som det første Skridt henimod vor egen Radikalisering. Det vil efter min Mening let føre dertil, at vi binder os selv til de Metoder, som vi maa ofre Blæk og Lunger paa at forsvare. Paa Ung soc. Forb.s Kongres den 23.—24. Maj d. A. vedtoges (ifølge „D. r. Kr." for Juni) en iøvrigt ret platonisk Resolution angaaende Stillingen til Rusland. Det hed deri, at man anser det for „nødvendigt, at alle revolutionære Fraktioner søger Føling med de russiske Revolutionære, uden at man derved paa nogen Maade binder sig til andre Principper eller anden Taktik end man anser for rigtig. Af denne sidste Grund kan Ungs. Forb. ikke tilslutte sig 3die Internationale."

Den ungsocialistiske Kongres har altsaa foreslaaet os at søge Føling med de russiske Revolutionære, men har samtidig fraraadet Tilslutning til de russiske Kommunisters internationale Organisation. Det staar mig ikke ganske klart, hvad det er for en Slags „Føling" vi skal naa. Forf. af Artiklen Rusland og vi — som synes at dele Resolutionens Opfattelse — mener, at vi skal drage frem, hvad nyt der kommer fra Rusland. Dermed holder vi dog det sløve danske Bondefolk for Næsen, at et Ikke-Udbyttersamfund kan praktiseres. Thi et Folk som det danske overbevises ikke af Teorier eller Idealer, men kun af fuldbyrdede Kendsgerninger." Ærlig talt synes jeg, det er en Smule naivt at tro, at et Folk revolutioneres af selv nok saa mange Beviser for at „det gaar godt i Rusland".

Dertil kommer noget andet, nemlig at de russiske Kommunister ikke synes at have megen Interesse for at søge Føling med danske revolutionære Arbejdere. I hvert Fald vidner den Maade, hvorpaa de har støttet Arbejderbevægelsens venstre Fløj herhjemme ikke om deres berømte propagandistiske Sporsans.

Den umiddelbare Slaaen Kreds om Rusland, som vi i disse Dage oplever hos tyske, engelske og franske Arbejdere er naturligvis af stor Betydning for Rusland saavel som for de respektive Lande selv, men den forklares naturligt af Frygten for en ny Krig. En lignende Frygt vilde sikkert bringe de danske Arbejdere til paa samme Maade at udtale Sympati for Rusland.

Ulige vigtigere end det halvromantiske Sværmeri for de russiske Revolutionære, synes jeg det er, om vi kunde drage Lære af Ruslands Erfaringer. Og det kan vi. Men det kan ikke undgaas, at vi bliver uenige om mange Ting. Jeg ved nok, at der ogsaa blandt Syndikalisterne er mange, som — med deres socialdemokratiske Barndom in mente — ærgrer sig over al Slags Uenighed i Arbejderklassen. Hæren, Militarismen er deres egentlige Ideal, men de har forklædt det, og i og for sig har de ingenting imod at lyksaliggøre

deres Medmennesker ved Hjælp af Bajonetter. Saadanne Mennesker ser af Socialismen egentlig kun dens negative Side: Klassekampen, og hos de russiske Kommunister beundrer de de Egenskaber, som disse nødtvungent har erhvervet sig, nemlig Centralisationen og den haardhændede Magtanvendelse overfor Kontrarevolutionære.

Først og fremmest forekommer det mig, at vi bør tilegne os Raadssystemet og indarbejde det med revolutionære Formaal for Øje. Det vilde for mig have staaet som noget meget mere betydningsfuldt end nok saa mange Sympatitilkendegivelser for Rusland, om vi i et saa oplagt Spørgsmaal som Bolignøden, havde evnet at organisere et Fremstød mod den strejkende Kapital. Eller om Arbejdsmændene i Stedet for at filme med „Samfundshjælpen“ havde gjort den umulig.

Det nytter ikke uden videre at anbefale „russiske Metoder“ som hurtigere end Opløsningen ved Hjælp af Strejker. Vi maa huske paa, at naar den russiske Revolution ikke gennemføres ved økonomiske Midler alene, men ogsaa ved politiske og militære, saa skyldtes det, at Landet foruden at være i økonomisk Opløsning ogsaa var i politisk, og at de revolutionære var i Besiddelse af Vaaben. At lignende Vilkaar ikke behøver at føre til samme Resultat, navnlig ikke naar Bevægelsen ledes af Epigoner og Talere, ses indtil Dato bedst i Tyskland, og jeg tror, at vi i Beregningen af de Hindringer, der vil møde en socialistisk Revolution i Danmark i højere Grad maa regne med Forholdene i Tyskland (med dets „mægtige Socialdemokrati“) end med Rusland.

Endelig synes jeg, at vi, naar vi drøfter de forskellige Fremgangsmaader, skal overveje, om vi mener noget med det Dogme: Anarkismen tilstræber at afskaffe Magten, ikke at flytte den fra en Klasse til en anden. Hvis vi nemlig mener noget med denne Maxime, vil det være et uhyggeligt Kompromis at benytte Metoder, der ifølge deres Natur umuligt kan afskaffe Magten, men kun føre os ind paa en Vej, hvor der kanske nok er megen Hæder at hente for dristige og kraftige Organisationer, men hvor de mange enkelte, som først og fremmest søger Friheden og — tilgiv — Broderskabet, ikke har noget at vente. Dertil kommer det rent praktiske, at ethvert Forsøg paa at erobre Hæren for den revolutionære Underklasse af Staten vil blive imødegaaet ved Oprettelsen af frivillige Korps (jvf. Tyskland og Irland).

Det forekommer mig, at man i revolutionære Kredse kun i meget ringe Grad beskæftiger sig med Spørgsmaalet om, hvilke Organer der skal varetage Proletariatets Interesser overfor de Former for Udbytning, der ikke kan rammes gennem Fagforeningerne (Handelskapitalen, Finans- og Jordkapitalen). Det er ved at blive et Dogme, at Klassekampen skal føres paa Værkstedet. Direkte Aktion er en Idé, der kan bringes i Anvendelse ogsaa andre Steder, og man skulde tro, at en Opøvelse i økonomisk Kamp paa alle Felter, hvor en saadan er mulig, i Længden vil være nok saa skæbnesvanger for Kapitalistsamfundet som Demonstrationer til Fordel for Sovjet-Rusland.

At vi ikke skal hjælpe Kapitalistpressen med at slaa Sovjet ned, er en Selvfølge, men det er lige saa soleklart, at vi heller ikke skal hæve noget til Skyerne blot for at komme i Modsætning til Kapitalistpressen. Det er som sagt muligt, at Sandheden om Sovjet-Rusland er yderst ubehagelig for os; men derfor er den ikke mindre en Nødvendighed, om vi vil undgaa en Forblindelse som vi selv og de, vi ønsker at drage med os, vil komme til at undgælde for.

Forf. af Artiklen „Rusland og vi“ „vilde føle det som en Beskæmmelse om det tolstojanske Syn paa Tingene skulde formaa at præge vort Forbund“. Undertegnede, der næppe tør kalde sig Tolstojaner, føler det beskæmmende, at vi, der ønsker at se Samfundet revolutioneret, ikke har Mod til at antage en Livspraksis, som uden Modsigelse er mere personligt revolutionerende end samtlige Klassekampteorier. Og hvorfor? Fordi der nu engang hører mere Mod til at leve paa en Idé, som gaar paa tværs af al tidligere politisk og økonomisk Filosofi, end til at lade sin Kampmaade diktere af den Fjende, man vil bekæmpe. Ligesom Krigen mod den tyske Militarisme affødte mere Militarisme end den slog ned, saaledes gaar det vel ogsaa i Kampen mod Kapitalismen. Og alligevel. Hvem kan lade være med at haabe paa, at Sandheden er paradoksal: at Klassekampen, den bitterste af alle Kampe, fører til det klasseløse Samfund, selv om Vejen bliver noget længere, end vi nu kan forudse.

Vi skylder de russiske Kommunister uendelig meget. Men de ønsker næppe en Taknemlighed efter Parolen: „So ein Ding müssen wir auch haben.“ Deres Erfaringer er købt dyrt, maaske kan vi i højere Grad lære af dem, hvad vi ikke skal gøre, end hvad vi skal. Og lad os saa huske paa, at medens man kan „slaa Kreds om Rusland“ med Blæk og med bombastiske Resolutioner, saa kræver den socialistiske Revolution i Danmark noget meget mere.

Jacob Clarens.

Internationale.

Af I. I. Ipsen.

I.

Vil man oprette et nyt Internationale, maa man hente Erfaringer fra det gamle, baade fra dets Fejl og gode Sider.

Sagt i faa Ord bestod Fejlene i, at Internationale ikke blev til andet end en Række Kongresser med mange Ord og ingen Handling; da Handlingens store Time endelig kom i 1914, klaskede Internationale sammen som en tom Sæk. Det havde aldrig haft noget Indhold. Herhjemme sagde K. M. Klausen de opblæste Ord, at der blev ikke Verdenskrig, for „Arbejderne vilde ikke“. Og faa Maaneder efter skrev Revolutionsfaaret Borgbjerg fra Berlin, at Arbejderne var „de bedste Soldater“. At han samtidig har kunnet bræge videre om Internationales Storhed, kommer af at de danske Socialdemokrater gennemgaaende er Faar og føler sig store ved at maatte afgive det meste af Ulden til Kapitalisterne.

Internationale begyndte hos os med Louis Pios Udnævnelse til Stormester, en Titel han satte megen Pris paa. Poul Geleff foreslog en Gang at Stormester skulde ombyttes med det mere beskedne: Formand; men det vilde Pio ikke, og han var Stormester lige til sin Flugt ud af Landet. Hans Efterfølgere hedder Direktører og Rigsdagsmænd. Noget positivt udrettede Internationale ikke. Men det lærte Arbejderne Organisationens Betydning. Hvorefter Arbejdsgiverne lærte Arbejderne Kunsten af og fik dem drevet ind i den Faarefold, der hedder Parlamentarismen. Og Parlamentarismen førte til Fiaskoen i 1914. Facit er, at for Proletariatet findes der ikke noget Internationale i 1920.

Men vi har Kapitalisternes Internationale. Og det er solidt nok. At det har kunnet overleve Verdenskrigen er egentlig beundringsværdigt. Der maa aabenbart være noget at lære her for Arbejderne, hvis Internationale gik i den Grad i Stykker under Krigen, at Socialdemokraterne marcherede over til Kapitalisterne med fuld Oppakning, om end ikke med fuld Honnør.

Hvad er da Grunden til at Kapitalisterne har bevaret deres internationale Sammenhold? Simpelt hen dette, at Sammenholdet skyldes en letfattelig international Idé: Politistat med Produktion baseret paa Salgsværdi. Proletarernes mange Kongresser savnede en modsvarende letfattelig international Idé: Statens Afskaffelse og Produktion baseret paa Brugsværdi. Dette var Socialismens oprindelige Idé; men den blev i Aarenes Løb forfalsket, og hvad der nu gaar under Navnet Socialisme er ikke til at skelne fra Kapitalisme, hvorfor de to da ogsaa har fundet hinanden i Statssocialismen og i Forening holder Proletariatet nede i Lønafha[engig]heden.

Man har bildt Arbejderne ind, at et Internationale kan lave sociale Reformer, med en Mund fuld af gode Sager, hvori den sociale Revolution er gemt [...] den. De har opnaaet Syge[kasse], Alderdomshjælp, Invalide[fors...] se, 8 Timers Dag, Fa[...] Valglove, Grundlove og Samfundsgoder lige til de[...] de bedste Arbejdsbukser [...] Jens Kjeldsen og det be[...] bejde faas hos Staten. M[...] trageriet er der ikke en [...] berører den socialistiske Id[é] eneste saakaldet Arbejder[...] er tværtimod noget der styr[ker] Bestaaende. Det er Kapital[...] der er de kloge, Arbejderne de dumme. Naar Socialdem[okrater] laver Aktieselskaber og [...] bevilliger Penge til Milita[...] og Finanser, udskriver Skat[...] bygger et nyt Slot, er det B[...] visiet der kan gnide sig i H[ænder]ne. Og naar Proletarerne [...] eget Blad, som opretholdes [af Ka]pitalisternes Annoncer, fa[...] ket Republiken ud og ved [...] lige Lejligheder selve det [...] endes Omstyrten, er det ba[...] Narresut. En Gang imellem [...] de jo tørres om Næsen. Me[n] bliver ved at være Lønarb[ejdere] for de andre, og det er de ved det — for Kapitalisterne.

Det nationale kan man krænge af sig. Siger nogen, [at] ingen Fædreland har, er de[t] Frase. Vi er knyttede til S[...] Hjemstavn og Minder; kun fa[...] saadan beskafne; at de kan [...] et Fædreland overalt hvor de[t er] godt at være. Man har zool[ogiske] Haver og Drivhuse; men hv[erken] Planter, Dyr eller Mennesker [har] den Forstand internationale, [...] lader sig anbringe hvor det [...] være. Derfor kan der ikke la[ves] Internationale paa de soci[aldemo]kratiske Reformidéer. Alt [...] skelligt fra Land til Land [...] Norden interesserer man [...] ske naturligt for Boligspør[gs]let; under Spaniens og Italie[ns] me Himmel interesserer det [...] dre. Vore Kvinder forguder [...] retten; de franske Kvinde[r] Fanden i den. Man kan ik[ke] en Neger til at melde sig [i] Sygekasse. Og en Kineser v[...] komplet uimodtagelig for [...] isk Kamporganisation. Inte[rnatio]nale døde af disse Reform[ers] Anvendelse af en ganm[...] kan man sige, at Patienten [...] at trække Vejret; for der [...] Vejr i en enkelt b[...] Idé, som forstaas [...] alt. Og den har Kapita[lismen]. Den havde Internationale men det brugte den ikke [...] de den anarkistiske, [...] ligeledes socialistiske Idé [...] Produktion hvor [...] tvangen er fjernet.

Dette er Forklaringen p[aa] der altid tales om Arbejder[nes In]ternationale, ikke om Menn[eske]nes; Revolutionen kender kun et eneste Internationale [— Pro]ducenternes. Proudhon [ud]trykte det saaledes: Værk[stedet] det (Arbejdet) skal [...]

...es i Stedet for Regeringen.

Men her støder vi paa Massernes Forstand; de kan ikke tænke sig, at de skal kunne undvære en Regering. Følgelig kan de paa den anden Side udmærket tænke sig, at de skal blive ved at gaa i et Værksted, som regeres af andre. Men det gør for saa vidt ingen Ting, for det er aldrig Masserne der sætter en Revolution i Gang; det gør de faa der, som det hedder, er forud for deres Tid. Resten kommer af sig selv, det er noget der ligger i Luften. Man kan tælle Navnene paa dem som rejste den franske Revolution, hvor Arbejderne spillede en underordnet Rolle; de eksisterede ikke den Gang som Samfundsklasse. Det blev en Bonderevolte, en Fortsættelse af de tyske Bønders Revolte paa Morten Luthers Tid. Men Revolutionsnændene udenfor den navnløse Hob kom fra Adel, Gejstlighed og Borgerskab. Det er altsaa forklarligt, at det danske Socialdemokrati bogstavelig talt ikke har frembragt et eneste revolutionært Navn. Frederik Dreyer og Louis Pio tilhørte begge Bourgeoisiet. Da Pio gav op, gik nogle Arbejdere til Georg Brandes og bad ham overtage Ledelsen; han sagde Nej med den fortræffelige Motivering at han var ikke Socialdemokrat men Revolutionær. Og saa kom den store Tomhed. Hvad der fulgte efter var nemlig en Hoben Politikere, og Politik er det modsatte af social Revolution.

Der er ikke noget i Vejen for at denne Revolution, ligesom den franske, kan blive til uden noget Internationale. Den skal blot være lagt historisk til Rette. Hvornaar dette indtræffer er vanskeligt at sige, men vi tør vel gaa ud fra at for Øjeblikket er Verden mere af Lave end den har været i lange Tider. Der rejser sig da det Spørgsmaal om der kan skabes en national (lokal) Revolution, eller om den, som Lenin mener, nødvendigvis maa være en international (jordomspændende). Og her maa jeg svare, at skulde vi udsætte det til Arbejderne i alle Lande kom med, var det haabløst; men der er heldigvis gode Grunde for at vi ikke behøver at vente paa hinanden.

For det første er Revolutionens bærende Idé Decentralisation. Det modsatte af Statsidéen, som er Centralisation. Staten har taget Magten fra Individet og Sognet; vi skal have disse to sat paa Plads igen. Russerne begyndte deres Revolution med Sognet (Mir'en, Sovjet); at det viste sig at ligge over Evne og endte i Staten igen, beviser ingen Ting, eller i alt Fald beviser det nærmest, at Revolutionen bør lokaliseres. Franskmændene gjorde det rigtige i 1789 da de lavede Revolte over hele Landet og ikke indskrænkede sig til Paris. Russerne gjorde det gale, da de koncentrerede Bevægelsen i Moskva. Franskmændene opnaaede ved Decentralisationen, at deres Træsko-Soldater kunde byde hele Evropa Trods, det ser ikke ud til at Russerne kan gøre det samme; de er kommen paa den forkerte Side af Revolutionens Idé.

Naturligvis vil man møde med den Indvending, at den af Kapitalismen centraliserede Produktion ikke lader sig decentralisere. Men det tænker vi Revolutionære heller ikke paa; det er ikke Produktionen, der skal slaas i Stykker, men den Magt den har givet Produktionens nuværende Faamands-Herrer. Vi vil ikke tilbage til de forældede Haandværks-, Jordbrugs- og Samkvems-Metoder; vi overtager det gamle Samfunds Dødsbo med Storfabriker, Stordrift og Storhandel. Thi det Internationale vi vil skabe er Arbejdets. Af den Grund bliver det netop muligt at begynde med det nationale Arbejdes Revolution, ja at begynde lokalt helt inde ved Sognet, ved Kommunen.

Her kommer endelig Spørgsmaalet om Forholdet til Omgivelserne. Vil Sjællandere og Fynboere tillade at Jyderne en Dag gaar hen og siger sig løs fra Statsregeringen i København, saadan som Islænderne meget fornuftigt har gjort det? Og hvad vil de andre Nationer foretage sig, hvis Danmark gør Brud paa Kapitalismens Internationale?

Det skal vi forsøge at svare paa i en følgende Artikel. Men lokal eller international Revolution — et maa paa Forhaand staa os alle klart: Slutresultatet bliver at den anarkistiske (socialistiske) Produktionsidé erobrer Verden, ligesom den kapitalistiske (socialdemokratiske) Produktionsidé gjorde det før den.

Rolf Hammer.

Gid dit Minde maa leve!

Med disse Ord sluttede Sabro sin bevægede Tale ved Rolf Hammers Baare for 10 Aar siden i August Maaned paa Frederiksberg Kirkegaard. Og hans Minde lever og lyser endnu usvækket blandt de mange, her og i Udlandet, han som Læge og Revolutionær rakte sin hjælpende Haand. Endnu har ingen af hans Stands- eller Klassefæller kunnet fordunkle Mindet om ham ved at vise det Mod, Hjertelag og den Offervilje, som hører til for at løfte Arven efter ham. Hans store Medfølelse og stærke Retfærdighedssans tvang ham tidlig til at søge andre Veje og hige mod et andet Ideal end Bourgeoisiets sædvanlige. Ved Rejser og gennem Studiet af Krapotkins Bøger blev han en uforbeholden Tilhænger af den anarkistiske Samfundsopfattelse. Den enkeltes Ret til at leve sit Liv i fuld personlig Frihed, under skyldigt Hensyn til andres Frihed og med uhindret Adgang til alle samfundsmæssige Goder, stod for ham som det attraaværdige Maal og uomgængelige Betingelse for Dannelsen af en sund og lykkelig Menneskeslægt. Og for dette sit Maal arbejdede Hammer energisk, ikke som Taler, hvad der var hans Natur imod, i nogen Grad som Skribent ved de forskellige revolutionære Blade, men først og sidst som Samtalens Agitator og ved finansiel Støtte for sine Meningsfællers Arbejde.

Da Klassemodsætningerne her i Landet ikke er eller har været fuldt saa skarpe som i Nabolandene, og da Rolf Hammers Virksomhed og Agitation faldt i en forholdsvis rolig Tidsperiode, satte Agitationen tilsyneladende mere Frugt i personlig Tilfredsstillelse end i ydre samfundsmæssige Resultater. Det forundtes jo ikke Hammer at opleve de omvæltende Begivenheder, som fra 1914 er skyllet over Evropa. Han troede vistnok lige saa lidt som de fleste andre paa Muligheden for en Verdenskrig, og saa næppe, at Betingelserne for en saadan stadig øgedes ved fortsat Udvikling af de mislige Fordelingsforhold. Kun gennem den nødvendige Bevægelsesfrihed for de enkelte Dele og Led formaar Samfundslegemet at holde sig levedygtigt. Bliver Koncentrationen saa stærk, at Bevægeiserne hæmmes i større Udstrækning eller helt ophører, da indtræder enten den gradvise Tilintetgørelse eller den eksplosive Katastrofe.

Under Krigsaarene kastedes fra de krigsførende Lande store Befolkningsdele ud i de i Forvejen tæt befolkede Nabolande, og fremkaldte, som vi ser herhjemme, en Koncentration med deraf følgende Bolignød, saa abnorm, at der maatte oprettes særlige Domstole, Huslejenævne, hvis Afgørelser har vist sig at kunne være livsfarlige.

Et ganske tilsvarende Forhold gør sig gældende paa Aandslivets Omraade og kan betegnes som den sjælelige Pladsmangel. Der klages over, at videnskabelige Værker ikke mere kan bane sig Vej, men af hvilken Art disse Værker er, faar man desværre ikke at vide. Hvis Manuskripterne er runden af den teologiske Kilde, er Ulykken endda til at bære.

Disse Forhold viser, at Samfundslivet er saa sygt, at alt staar paa Spil for de kommende Generationer.

Nerverne mishandles i et anspændt Jag uden Albuerum. Børnene fødes og opvokser med mangelfulde Sanser. Tallet paa Børn, der bruger Briller, svulmer betænkeligt op, og Undersøgelser, angaaende Skolebørns Høreevne viser, at Tunghørigheden breder sig frodigt. Denne Dekadence i de mindreaariges Sundhedstilstand betyder intet mindre end Begyndelsen til det fortættede Samfunds Selvmord.

Godt er det, at Børnevennen Rolf Hammer skaanes for at være Vidne til disse Kendsgerninger.

Nogen gennemgribende og varig Ændring i disse Tilstande vil ikke være mulig uden at Ondets Rod fjærnes, som er selve den almene falske Verdensanskuelse, der gennem Aartusinder har været Udviklingsbasis for Samfundslivet.

Et andet og lysere Billede tegner sig mod Ost, som vilde forbavse og glæde Rolf Hammer, om han kunde se det.

Vel har Samfundslivet i Rusland gennem Tiderne formet sig over den samme falske Livsanskuelse, men de særlige nationale, geologiske og geografiske Forhold, der er nøje forbundne med Folkekarakteren, har modvirket den overmægtige Koncentration med dens uhyggelige Følger. Derfor har den russiske Befolkning, trods Selvherskervældets Magtudfoldelse, været saa sundt levende og tænkende, at den har kunnet tilegne sig de revolutionæres energiske og mangeaarige Propaganda, hvad der betinger og forklarer det paa saa kort Tid stedfundne, yderliggaaende Systemskifte.

Et saadant Bevis var ikke ført i Rolf Hammers Tid, og derfor blev han i Kollegers og sine Klassefællers Kreds kun betragtet som Utopisten, der blot fremkalder det overbærende Smil. Nu har Overklassen ikke saa let ved at smile. De internationale Begivenheder viser, at Udviklingen foregaar efter Linier, som peger mod det Ideal, der var Rolf Hammers. De forløbne Aar har saaledes givet hans offervillige Arbejde fuld Berettigelse. Og blandt os, som stod ham personlig nær, har Aarene ikke kunnet udviske Erindringen om det lyse og milde, gode og hjælpsomme Menneske han var.

J. M.

Skal vi bekæmpe Revolutionen.

Brødre! Rusland skal blokeres, og vi, de danske Arbejdere, skal udføre Imperiets Vilje mod Sovjet. England, Kræmmernes og Filistrenes Paradis, befaler den danske Stat at blokere for al Tilførsel til Rusland, Hjemstedet, Arnen for det nye, det friske, Sandheden og den mandige Stræben mod Idealet. De engelske Arbejdere nægter at kæmpe mod de russiske Brødre, men de danske vil maaske være med til at gaa Imperiets Ærinde? Vil de? Vil de? Lad dem træde frem, lad dem slutte sig sammen, der ikke vil være med til Snigmord, til Krig, til Brodermord, til at dræbe deres eget Haab. Hvilken politisk Særafskygning de danske Arbejdere end maa have, saa er de vel alle Arbejdere? Og som Arbejdere kan de ikke finde sig i at Danmark bryder sin Neutralitet for at skade andre Landes Arbejdere. Lad de danske Arbejdere være ude af Stand til aktiv Daad — passiv kan man vel vente af dem? Eller kan man maaske ikke?

De har endnu ikke i Handling sluttet sig til Revolutionen, men vil de gaa med til Bekæmpelsen af Revolutionen? Vil de? Vil de?

Eller er de i Stand til at nægte Imperiet deres Bistand? Har de saa megen Stolthed i Kroppen at de ikke vil lade sig drive til at gaa imod deres egne Interesser? Er de Arbejdere eller Kapitalister?

Man kender Folk paa deres Handlinger. — Gaar de danske Arbejdere med England mod Revolutionen — er de Kapitalister. Nægter de at gaa med — saa er de Arbejdere. — Sorgeligt at et saadant Spørgsmaal overhovedet maa stilles.

John.

Bryd med Fejghedens Parti.

Arbejderbevægelsen burde nu være ude over sin borgerlige Barneperiode. Den Periode, som markeres af den socialdemokratiske Taktik.

Der er meget der tjener til Undskyldning for at Arbejderne har ladet sig fange af denne uvirkelige og socialistisk umodne Bevægelse som kaldes Socialdemokrati, Opportunismens værdigste Eksempel, Fejghedens og Handlingsforladthedens Retning, Borgerskabets Barrikade, Borgerlighedens Spejl.

Den danske Afskygning af Socialdemokratiet er ikke bedre end dettes Brødre i andre Lande. Os forekommer det snarere tværtimod, som om den danske Bevægelse er mest indgroet i borgerlig Forkalkning og forraadnet i borgerlig Tradition.

Man bliver ækel naar man hører Arbejdere tale om at blive indenfor Socialdemokratiets Rækker og reformere dette (se f. Eks. „Socialisten", August). Det er noget meningsløst Snak.

For det første, fordi det socialdemokratiske Parti ikke er et Arbejder-Parti, og heller ikke har alle Arbejdere med sig; for det andet, fordi der ikke eksisterer Presse- eller Talefrihed indenfor Socialdemokratiet, og forskellige Anskuelser ikke kan gøres gældende, for det tredje, fordi det socialdemokratiske Parti maa falde sønder og sammen, hvis man nogensinde mener at vilde knæsætte Agitationen for fri Socialisme.

Den Retning, der nu er den bestemmende indenfor det danske Socialdemokrati er helt kapitalistisk forgivet. Den regner altid mere med hvad Borgerskabet vil, end hvad Arbejderne vil; den tager altid mere Hensyn til sine egne kapitalistiske Foretagender og Funktionærinteresser end til Arbejdernes direkte Fremstød (se Sø- og Havnearbejderkonflikten), den udelukker fuldstændig Arbejdernes faglige Organisationer fra Indflydelse paa Samfundsudviklingen, og nøjes med at lade Fagforeningsfunktionærerne tage Stilling. Socialiseringsspørgsmaalet f. Eks. menes ikke at vedkomme Arbejderne, men skal ordnes af Funktionærer fra de faglige og politiske Organisationer sammen med Arbejdskøberne.

Socialdemokratiet plejer at slaa om sig med Fraser om „Mindretalsdiktatur". Hvis man undersøger Forholdene vil man se, at hele den socialdemokratiske Lerkolos opretholder og bevarer sin Magt ved den indirekte Valgmaade, hvorefter alt ordnes de facto et Mindretalsstyre. Disse Hyklere, der altid præker Demokrati, men som ophæver Virkningen af Demokratiet ved en stærk Centralisation af Magten, disse Farisæere, som foregiver sig at være Repræsentanter for Arbejderklassens Frigørelse, men i Virkeligheden ikke tager et Skridt fremover, uden at det fører mod Arbejdernes Underordning under Staten, altsaa gør Arbejderne absolut afmægtige og ufrie. Et værre Bedrageri og Falskneri kan ikke en Gang den kristne Kirke opvise.

Hvis Socialdemokraterne vilde optræde som ærlige Mennesker, saa sagde de:

Vi er ikke et Parti for Arbejderne i Almindelighed; men et Parti for de Borgere og Arbejdere, der vil underlægge alt Samfundsliv Staten og dens Repræsentanter.

Derfor er Partiet Modstander af alle Tendenser indenfor Arbejderbevægelsen, der stiler mod et andet Maal, det bekæmper hensynsløst alle de Midler og de Organisationer der lægger Hovedvægten paa Arbejdernes Frigørelse i de økonomiske Organisationer.

Staten, en centraliseret Tvangsmagt (som ifølge al Erfaring og Logik vil undertrykke de svage) det er Socialdemokratiets Ideal. Som en Følge af dette er Socialdemokratiet et „lovligt" Parti, og sætter hele sin Magt ind paa at tvinge Arbejderne til at overholde de borgerlige Love.

Socialdemokratiets Politik indeholder imidlertid Spiren til sin egen Opløsning. Dets Interesse som Parthaver i den nuværende Udbytter-Produktion, som Varetager af Stats- og Kommuneembederne, som decideret Forsvarer af alle Centralisationens Forbandelser, har adskillige Gange bragt Partiet i Modstrid med Fremdriften indenfor Arbejderbevægelsen og i Modstrid med Arbejdernes Interesser. Der er store Udsigter til at Partiet snart kommer til at drukne i Bank-, Kul-, Papir-, Kartoffel-, Automobil-, Søjle-, Ejendoms- og andre Forretninger.

Det begynder at blive en Skam, en Vanære blandt Arbejderne, at være Socialdemokrat.

Det bør anses som en Forbrydelse mod Arbejderne og Socialismen at følge de socialdemokratiske Statsprædikanter.

Emil Manus.

Frihed.

Jeg ved hvorfor hans Gang er tung,
Jeg ved hvorfor han er saa trælsomt bøjet,
Han er forslidt skønt endnu ung,
Og der er ingen Ungdomstrods i Øjet,
Om haabløs Mismod taler Øjets Rande,
Om Slægtleds Trængsler, Furen paa hans Pande.

Jeg ser alt me'ns han trælsomt gaar,
En Lænke slæbe efter ham i Støvet,
Og Ryggen under Slavekaar,
Saa bidende har Sultesvøben prøvet.
Et graasort Billede. En Armodsskygge,
Der fik af Savn fuldt Maal; — men aldrig Lykke.
— — —

Der gnaver Orme dybt i Træets Rod,
Der rasler Lænker om min egen Fod,
Der sniger haabløs Gift i Sjælens Dybder ned. —
Og føler Smerten du af samme Baand,
Saa giv o Broder mig din stærke Haand,
Og slut en Frihedspagt i evig Broderfred.

Da vil vi stige, stige, stige,
Højt mod Lysets Skønhedsrige,
Frihedens Vidunderrige.

Hør i Skove,
Bækkes Vove,
Vuggø, hviske,
Sukke, tiske
Tusind Bække,
Hundred Tusind —
Tusind Tusind! — —
Mange flere. — — —
Der de strømmer,
Dristig drømmer,
At som Flod
De orker mere.
Floden bruser,
Bølgen kruser
Som til Smil
Ved Skræntens Skranke,
Og ved Afgrunds bratte Rand,
Syder nu det dybe Vand
Med sin Styrkes stærke Tanke.
— — Hvem kan stemme op mod Strømmen?
Husk paa Drømmen, Frihedsdrømmen.

Frem af Intethedens Grav!
Ud og bliv det store Hav!!
— — —
— — —

Sol over Havet aer nys slog i Kvag,
Søroverskudens synk'færdige Vrag.
Sol over legende Bølge,
Sollys fra Himmelens skyfrie Blaa,
Favner det Hav, der blev skabt af de smaa

Bække, der sammen slog Følge.
Slut jer da sammen alle i smaa,
Bliv som et Hav under Himmelens Blaa.
Bryd hver en hindrende Skranke,
Da gives Styrke til ham der er svag.
Kæmp for dit Selv, og din hellige Sag,
Frihedens sjælstore Tanke

Thorv. Nielsen.

Korsfæst.

—

Korsfæst ham!

Pisk ham med Hævnen, s... den elendige, som oprørte ... mod dets rette Herrer, Spottens Tornekrone ned ... Pande, den formastelige, s... te Konger ved Siden af Tr... nagl ham til Tilintetgørelser med Hadets Nagler, den ug... som satte den uvidende H... mod Herrens Præster — eders Overmagts Spyd i han... han, som greb ind i Guds ... og drev Kræmmerne ud af ... let. — Men hans Hjerte, det ... mer I ikke, for I kender de... og kan det aldrig finde. O... kan aldrig dø, og i Aartusinde... Løb vil dets Ild tænde Ver... Flammer, indtil Kærligheden... Broderskabets rene Ild bræ... over hele Jorden.

Fritænk...

Literatur.

—o—

„Den anarkistiska ... samheten under rev... tionstider" af Peter ... potkin. Bokförlaget „Br... Stockholm. Pris 75 Øre.

Dette lille Skrift af den graa... Frihedsforkæmper Peter Kr... kin, er et samlende Signal, ... Krapotkin har sendt sine rus... Kammerater. Det er oversa... russisk til svensk. Hos Krap... træffer man altid de store S... vidder, som næppe hos nogen ... den af Samtidens Skribenter. ... havde den største Lyst at ... Brudstykker af dette Skrift, ... paa historiske Beviser og gen... førte Eksempler som det er, ... Skriftet bør læses i sin Hel...

Röda Fanor, Nr. 1, A... 1920, Tidskrift för den fri ... munismen, utgivet af Sv... ungsocialistiska Parti.

I smukt Udstyr præs... „Röda Fanor" med Alber... sen som Redaktør. Indho... lødigt og righoldigt. Blandt ... arbejderne i dette Hefte bem... den bekendte Syndikalist C... Cornélissen, Paris, I. I. Ipsen, ... benhavn, Max Frietmann, ... Lundberg, Enrico Malatesta, ... bert Jensen m. fl.

Tidsskriftet kan bestilles ... Brands Forlag, Olandsgatan ... Stockholm, og koster 75 Øre, ... ket med den nuværende d... Kurs bliver lige 1 Kr.

„Ved De, hvad Kineserne ... Religionerne er mange, og ... alle forskellige; men Fornuft... blot én. Vi er alle Brødre."

At de nuværende Samfundsfor... hold er bundraadne, ved du ... kert. Men er du klar over, hv... ledes vi kan omstyrte dette Syst... og har du tænkt over, hvad B... tingelsen er for at skabe et bed... Samfund? Disse Spørgsmaal b... handler „DEN RØDE KRIG"

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen
aaben Onsdag, Fredag og Lørdag
Aften Kl. 7—9.

Det ny Organisations-departement for Kommuner i Sovjet-Rusland.

Sovjet-Regeringen har oprettet et nyt Departement, som viser hvilken Betydning det kommunistiske Kolonisationsvæsen har for et revolutionært Land. I det indledende Cirkulære hedder det: Det er nødvendigt i den kortest mulige Tid at oprette i det mindste een Modelkommune i hvert Distrikt.

Den Slags Kommuner er allerede tidligere oprettet af vore anarkistiske Kammerater, især af Machnoff. Det ny oprettede Departement følger altsaa først bagefter; det viser sig ogsaa her at det individuelle Initiativ stedse er værdifuldere end statslig Regulering, som dog kun kan understrege fuldbyrdede Kendsgerninger.

Det ny Departement og dets Opgaver bliver af Kommissariatet for Landbrug forklaret saaledes:

Kommune-Departementet maa med alle Midler lette Kommunernes økonomiske og kulturelle Virksomhed; det maa forene disse til ensartet, socialistisk økonomisk Virksomhed, det maa stille et Antal Instruktører til Raadighed, udvalgt blandt maalbevidste Tilhængere af kommunistisk Landbrug, som har organisatorisk og propagandistisk Evne og saa vidt muligt maa sidde inde med de nyeste Erfaringer med Hensyn til Landbrugskundskab. De maa, med Hjælp fra det landøkonomiske Selskab, udarbejde og gennemføre Planer for kommunistisk Økonomi.

Departementet maa opstille en Statistik omfattende alle eksisterende Kommuner, samle alle Beretninger og stille dem til Centralorganisationens Raadighed. Departementet har ogsaa Kontrol- og Tilsynsret over Kommunerne. Det opstiller Kommunernes Budget; det mægler ogsaa i alle eventuelle Stridigheder mellem Kommunen og de omkringboende. Det fører Tilsyn med Anvendelsen af de af Sovjet-Regeringen ydede Forskud og registrerer Kommunernes Kornproduktion og andre Frembringelser.

Hvorledes ser nu saadan en Kommune ud? Følgende Ledetraad giver Svaret:

1. Kommunen er en frivillig Forening af Arbejdere med det Formaal at organisere Ernærelsen paa Grundlag af Ligheden og det kollektive landbrugsmæssige Arbejde.
2. Kommunen er et Middel til at afskaffe Udbytning af Mennesker, et socialistisk Økonomi-System med Anvendelse af alle Videnskabens og Teknikens Hjælpemidler.
3. Kommunen bidrager til Arbejdernes socialistiske Opdragelse og aandelige Udvikling. Den begunstiger Proletarernes broderlige Forening og er et Vaaben i Kampen mellem Arbejde og Kapital.
4. Kommunens Grundprincip er: Enhver yder det han har Kræfter til, enhver faar efter sine Behov.
5. Alt i Kommunen tilhører alle. Lønarbejde er ikke tilladt.
6. Kommunen sidder inde med Sovjet-Myndigheden.

Kommunen er altsaa en frivillig Forening af Arbejdere med det Formaal at forvandle kapitalistisk Landbrug til socialistisk. Som Kommunens øjeblikkelige Opgaver nævner Instruksen:

1. Da Stordriften fra Arbejdets og Produktionens Synspunkt set er det mest praktiske, maa Kommunerne tilstræbe Samarbejde og Forening med hinanden.
2. De maa sætte Ombytningen af Landbrugsprodukter mod Industriprodukter igang.
3. De maa udbrede politisk og landøkonomisk Kundskab.
4. De maa tilstræbe en Forøgelse af Landbrugsproduktion gennem Arbejdsdisciplin, Anvendelse af Maskiner, Gødningsstoffer o. s. v.
5. De maa gennemføre Kombination af Industri og Landbrug, altsaa den fornuftige Økonomi.

Alle som vil være Deltagere i Kommunen maa give Afkald paa enhver privat Besiddelse, og deres hele Ejendom (Penge, rørlig og urørlig Ejendom) gaar over til at blive Kommunens Fælleseje.

Ethvert Medlem af Kommunen maa udføre det Arbejde, til hvilket det er bedst egnet; det maa tjene Kommunen med alle sine Kræfter og alle sine Evner; thi den som ikke arbejder, fortjener heller ikke Føden.

Generalforsamlingen bestemmer over Optagelse i og Udstødelse af Kommunen; men hvert Medlem kan til enhver Tid forlade Kommunen. Ledelsen har en af Generalforsamlingen valgt Sovjet.

Et med rige Midler udrustet Departement kan bidrage meget til Grundlæggelse og Udvikling af saadanne Kommuner eller Kolonier. Men med lidt god Vilje kan dets Funktioner gennemføres af de indbyrdes forbundne Kommuner med færre Omkostninger og med bedre Resultat.

Men i hvert Fald viser Oprettelsen af dette Departement, hvilken Værdi selv en saa centralistisk Regering som Sovjetruslands tillægger rent kommunistiske Kolonier.

Sandheden om Rusland.

Brev fra Peter Krapotkin.

Miss Margaret Bondfield, et af Medlemmerne af den engelske Undersøgelseskomission til Rusland, har medbragt følgende Budskab fra den gamle Frihedskæmpe Peter Krapotkin:

Man har spurgt mig, om jeg ikke har noget Budskab at sende til Vestens arbejdende Folk. — Naturligvis er der meget at sige om Forholdene i Rusland nu, og meget at lære af dem. Budskabet vilde blive langt, men jeg skal kun fremholde nogle Hovedpunkter.

Ingen Indblanding i Ruslands indre Affærer.

Først af alt det, at Arbejdsklassen i den civiliserede Verden og deres Venner indenfor andre Klasser maa formaa deres Regeringer til helt og holdent at afstaa fra Tanken om væbnet Indblanding i Ruslands Affærer, hverken aabent eller maskeret, hverken militært eller i Form af Understøttelse til de forskellige Nationer.

Rusland gennemlever en Revolution ligesaa dyb og ligesaa betydningsfuld som den britiske Nation gennemgik 1639—1794; og enhver Nation skulde vægre sig ved at spille den skammelige Rolle, som Storbritannien, Prøjsen, Østerig og Rusland spillede under den franske Revolution.

Man maa desuden være klar over, at den russiske Revolution — derved, at den forsøger at opbygge et Samfund, hvor hele Produktionen af Arbejdets forenede Anstrængelser, teknisk Dygtighed og videnskabeligt Indsigt, helt og holdent skulde gaa til Samfundet — ikke bare er en Episode i Striden mellem de forskellige Partier.

Det er noget som er bleven forberedt gennem nærved et Aarhundredes socialistisk og kommunistisk Propaganda, helt siden Robert Owens, Saint Simons og Fouriers Tid, og skønt Forsøget, at indføre et nyt Samfund ved et eneste Partis Diktatur aabenbart er dømt til at mislykkes, saa maa det ikke desto mindre erkendes, at Revolutionen allerede i det daglige Liv har indført en ny Opfattelse af Arbejdernes Ret, om deres sande Forhold i Samfundet, samt om ethvert Samfundsmedlems Pligter, som vil blive bestaaende.

Alle, ikke blot Arbejderne, men alle de fremstaaende Elementer i de civiliserede Nationer, burde sætte en Stopper for de hidtil givne Understøttelser til Opponenterne mod Revolutionen. Ikke saa, at der ikke skulde være noget at opponere mod med Hensyn til Bolschevikregeringens Metoder! Langt fra. Men enhver Intervention fra en fremmed Magt resulterer nødvendigvis i Styrkelsen af de diktatoriske Metoder hos de styrende, og paralyserer Anstrængelserne fra de Russere som er beredt til at hjælpe Rusland, uafhængig af Regeringen, i dets Genopbyggelse af dets Liv efter nye Linier.

Det onde som naturligvis er uadskilligt fra et Parti Diktatur, er saaledes øget, takket være Krigstilstanden, under hvilken dette Parti har kæmpet sin Kamp. Krigstilstanden har været en Undskyldning for Skærpelsen af Partiets diktatoriske Metoder, ligesom for dets Tendens til at centralisere hver eneste Detalje af Livet i Regeringens Hænder, med det Resultat, at vældige Omraader af Nationens sædvanlige Livsytringer er bragt til fuldstændig Stilstand. De naturlige Vanskeligheder ved statslig Kommission er paa denne Maade mangedoblet med den Undskyldning, at alle Misforhold i Samfundet beror paa de fremmedes Invasion.

Jeg maa desuden fremholde, at en militær Intervention af de Allierede, om den fortsættes, i Rusland sikkert vil fremkalde en Følelse af Bitterhed mod Vestmagterne, og denne vil en skøn Dag blive udnyttet af disses Fjender i eventuelle fremtidige Konflikter. En saadan Bitterhed begynder allerede at opstaa.

Kort sagt, det er paa høj Tid, at de vesteuropæiske Nationer træder i direkte Forhandling med den russiske Nation. Og i denne Henseende bør I — Arbejderklassen og de fremskridtsvenlige indenfor alle Nationer — have et Ord med i Laget.

Endnu et Ord angaaende de almindelige Spørgsmaal. En Genoptagelse af Forbindelserne mellem de europæiske og amerikanske Nationer og Rusland behøver naturligvis ikke at betyde en Erkendelse af den russiske Nations Herrevælde over de Nationer, af hvilke de russiske Zarers Kejserrige var sammensat. Det imperialistiske Rusland er dødt og kommer aldrig mere til at vaagne til Liv igen. Fremtiden for de forskellige Dele, af hvilke Kejserdømmet var sammensat, ligger i Retning af en stor Føderationsstat. De naturlige Omraader, som tilhører de forskellige Dele af denne Føderation er klart begrænsede for dem, af os, som kender Ruslands Historie, dets etnografiske Forhold og dets økonomiske Liv; og alle Forsøg paa at bringe de konstituerende Dele af det russiske Kejserrige — Finland, Østersøprovinserne, Litauen, Ukraine, Georgien, Armenien, Sibirien o. s. v. — under en Centralregering er sikkert dømt til at mislykkes. Fremtiden for det som engang var det russiske Kejserdømme ligger i Retning af en Føderation af uafhængige Enheder. Det skulde derfor ligge i alles Interesse, at Vestmagterne paa Forhaand erklærede, at de erkendte Retten til Selvstyre for hver enkelt Del af det som før udgjorde det russiske Kejserdømme.

Hvad mine egne Synspunkter i dette Spørgsmaal angaar, gaar de endnu videre. Jeg ser i en nær Fremtid en Tid komme, da hver Del af denne Føderation selv skal være en Føderation af frie Landkommuner og frie Byer. Og jeg tror fremdeles, at Vesteuropa snart kommer til at tage Ledelsen i en saadan Udvikling.

Hvordan Kommunismen ikke kan gennemføres.

Hvad angaar vore nuværende politiske og økonomiske Forhold, er den russiske Revolution en Fortsættelse af de to store Revolutioner i England og Frankrig, og Rusland forsøger nu at tage et Skridt fremad, der hvor Frankrig standsede, da de skulde realisere i det levende Liv, hvad der da blev beskrevet som virkelig Lighed (Egalité de fait) d. v. s. økonomisk Lighed.

Ulykkeligvis er dette Forsøg paa at tage et saadant Skridt i Rusland blevet gjort under et Partis stærkt centraliserede Diktatur, nemlig de socialdemokratiske Marxisters, og Forsøget gjordes efter Linjer, optrukne i den strængt centralistiske og jakobinistiske Babeufs Aand. Angaaende dette Forsøg maa jeg klart sige jer, at efter min Mening maa ethvert Forsøg paa at opbygge en kommunistisk Republik efter en strængt centraliseret, statslig Kommunismes Linjer, under et Partis jernhaarde Diktatur, ende med at mislykkes. Vi kunde lære af Rusland, hvordan Kommunismen ikke kan gennemføres, trods det at Befolkningen, som er udmattet af det gamle Regeringssystem, ikke har rejst nogen aktiv Modstand mod det Eksperiment, som gøres af de nye Herskere.

Sovjettanken, d. v. s. Arbejder- og Bonderaad, som først opstod under Revolutionsforsøget i 1905, og som umiddelbart realiseredes ved Februarrevolutionen i 1917, saa snart Zarregeringen styrtedes. Tanken med saadanne Raad til Kontrol over det politiske og økonomiske Liv i Landet, er en stor Tanke. Dette saa meget mere som det nødvendigvis resulterer i, at disse Raad sammensættes af alle dem, som virkelig deltager i Skabelsen af en national Velstand ved deres personlige Anstrengelser.

Et Arbejderraad ophører at være en fri og værdifuld Raadgiver, naar der ikke længere findes nogen fri Presse i Landet, og vi har været i denne Stilling i nær to Aar. Undskyldningen for saadanne Forhold er Krigstilstanden. Men endnu mere, Bonde- og Arbejderraadene taber al deres Betydning, naar ingen fri Valgagitation finder Sted før Valgene. Og naar Valgene forrettes under Trykket af et Partis Diktatur. Den sædvanlige Undskyldning er naturligvis, at en diktatorisk Styrelsesmetode var uundgaaelig som et Middel til at bekæmpe det gamle Regime. Men en saadan Styrelsesmetode bliver tydelig nok et forfærdeligt Misgreb, saa snart Revolutionen er fremskredet mod Opbyggelsen af et nyt Samfund paa ny økonomisk Grund. Det bliver en Dødsdom over den nye Bygning.

Bolschevismen et forfærdeligt Bureaukrati.

Den Metode som bør følges ved Omstyrtelsen af en allerede svag Styrelsesform og ved Overtagelsen af dens Magt, er velkendt fra Historien, saavel i Fortiden som i den moderne Historie. Men naar der bliver Spørgsmaal om at opbygge helt nye Former for Livet — i Særdeleshed nye Former for Produktionen og Udbyttet, hvor man ikke har noget Eksempel at efterfølge, og hvor alt maa udarbejdes af den som beklæder Stillingen i Anliggendet — da skal det vise sig, at en almægtig centralistisk Regering, som har sat sig som Opgave at forsyne hvert eneste Individ med Lampeglas og hver eneste Tændstik til at tænde Lampen med, det skal vise sig, at den er aldeles uformuende til at udføre dette gennem sine Funktionærer, ligegyldig hvor mange det end maa være. Det bliver uudholdeligt. Systemet fører til et saa frygteligt Bureaukrati, at det franske bureaukratiske System, som fordrer Medvirkning af 40 Funktionærer for at sælge et Træ som er fældet af Stormen paa en offentlig Landevej, intet er i Sammenligning hermed. Dette er just hvad vi nu ser i Rusland. Og dette er, hvad I, Vestens Arbejdere, kan og med alle Midler maa undgaa, om I bryder jer om Fremskyndelsen af den sociale Rekonstruktion, eftersom I har sendt jeres Repræsentanter hertil for at se, hvordan en social Revolution arbejder i det virkelige Liv.

Det vældige Opbygningsarbejde som fordres af en social Revolution, kan ikke udføres af en central Regering, selv om den havde til Ledere af sit Arbejde noget mere reelt end nogle socialistiske og anarkistiske Bogorme. Der fordres en Masse lokale og specialiserede Kundskaber, gerne og villigt Samarbejde; thi kun disse lokale Kræfter kan løse denne Mængde af økonomiske Problemer, som dukker op paa deres Virksomheds Omraade. Bortskaffelsen af dette Samarbejde og Fortrøstningen til Diktaturet er at tilintetgøre hele den uafhængige Kærne, som f. Eks. Fagforeningerne (i Rusland kaldet Haandværksforeninger) og de lokale kooperative Organisationer, forvandle dem til Partiets bureaukratiske Organer, som man nu gør. Men dette er ikke Vejen til Revolutionens Fuldbyrdelse, det er Vejen til dens Umuliggørelse. Og det er derfor jeg anser det for at være min Pligt, at handle efter saadanne Linjer.

Imperialistiske Erobere af alle Nationaliteter ønsker, at det forhenværende Kejserdømme Ruslands Befolkning vedblivende skal leve under usle økonomiske Forhold saa længe som muligt, og paa den Maade være fordømt til at forsyne Vest- og Mellem-Europa med Raamaterialer, mens Veststatens Industribaroner ved at producere Industrivarer kan stoppe i deres Lommer al den Gevinst, som den russiske Befolkning under andre Forhold selv kunde have erholdt ved sit Arbejde. Men Europas og Amerikas arbejdende Klasser, og disse Landes intellektuelle Kærne forstaar meget godt, at de kun gennem Sejrens Magt kan holde Rusland nede i denne Tilstand. Paa samme Tid viser den Sympati, hvormed Revolutionen omfattes over hele Europa og Amerika, at man føler sig lykkelig over, i Rusland at kunne hilse et nyt Medlem af Nationernes internationale Kammeratskab. Og I skal sikkert snart forstaa, at det ligger i alle Verdens Arbejderes Interesse, at Rusland saa snart som mulig skal komme ud af de Forhold, som nu paralyserer dets Udvikling.

En ny International!

Endnu et Ord. Den sidste Krig har indført nye Levevilkaar i den civiliserede Verden. Socialismen har Muligheder for at gøre betydelige Fremskridt, og nye Former for et mere uafhængigt Liv kommer sikkert snart til at arbejde sig frem efter den lokale politiske Uafhængigheds Linjer, enten ad fredelig Vej eller med revolutionære Midler, for det Tilfælde, at de intelligente Elementer af de civiliserede Nationer ikke forener sig for at afstedkomme den nødvendige Genopbyggelse.

Men Genopbyggelsens Muligheder kommer i stor Udstrækning til at være afhængig af Mulighederne for et Klassesamvirken mellem de forskellige Nationer. For dette Samvirke maa de arbejdende Klasser i alle Lande nær forenes med hverandre, og for dette Formaal maa Tanken om en stor Internationale af alle Arbejdere i hele Verden fornyes, ikke i Form af en Forening, ledet af et eneste Parti, som Forholdet var med den anden Internationale, og som ogsaa Forholdet er med den tredje. Saadanne Foreninger har naturligvis fuld Eksistensberettigelse, men jævnsides med dem og forenende dem alle, maa der findes et Forbund af alle Fagforeninger i Verden, og dette Forbund skal have til Opgave at befri Verdensproduktionen fra dens nuværende Slaveri under Kapitalismen.

Den krænkede Religion.

Naar man krænker Guden, eller den Religion, gennem hvilken Guden har faaet sit Udtryk, faar man i Reglen Menigheden paa Halsen.

Jeg har været saa frivol i „Den røde Krig“ at angribe Marxismen, og Chr. Halberg er rent ud slaaet — dog ikke lamslaaet — af denne „blasfemiske“ Frækhed. At gøre Oprør mod den skrevne Religion er vistnok ogsaa noget til Dato utænkeligt blandt Skolelærere. Saa vidt mig bekendt er de enkelte spredte Tilfælde forefaldet blandt Præsterne.

Alt hvad Halberg har haft at fremføre mod min Vantro, er midlertid Citater fra gamle marxistiske Skrifter, og da jeg aldeles ikke har draget disse i Tvivl — altsaa deres Eksistens, om de passer eller er Fejltagelser, bliver en anden Sag — saa er der egentlig slet intet Grundlag for Polemik om denne Sag, mellem Halberg og mig, desuden taaler „Den røde Krig“ næppe yderligere Belastning af marxistiske Dogmer — foreløbig.

Jeg skilte den videnskabelige Marxisme fra Retningslinjerne t[...] Arbejdernes Frihedskamp, ang[...] af Karl Marx. Jeg anerkendte d[...] første, men tillader mig frem[...] at forbande det sidste, og pe[...] paa de Resultater — eller d[...] komplette Mangel paa Result[...] om man vil — Karl Marx' D[...] i alle Lande har at fremvise.

Det er mig ikke muligt a[...] Øje paa noget Resultat der [...] bragt Arbejderne mere Fr[...] Kanske vist er saadanne Re[...] ter allerede udgivet i Pjece[...] saavel i Tyskland som Rusl[...] men de har bare den samme S[...] hed som de marxistiske po[...] „Resultater“ — de staar i aa[...] bar Modstrid med Kendsge[...] gerne.

Af de formentlige Gendrivel[...] i Halbergs Indlæg, skal jeg [...] kort beskæftige mig med [...] Punkt, mest fordi Halberg [...] fremsætter en ligefrem Uhyr[...] hed.

Halberg benægter nemlig [...] færdet, at en hvilken som h[...] Produktionsordning baseres[...] Behovet, men for at tage et E[...] empel: — mon nogen Kapit[...] vilde spekulere i Bagerier og [...] fabrikation, dersom Menne[...] fandt et Erstatningsmiddel [...] Brød, der bevirkede, at de h[...] var helt fri for Brødet? Næppe.

Selv med Fare for at bevirke Slagtilfælde hos Halberg, paasta[...] jeg rent ud, at Behovet er Fund[...] mentet for al kapitalistisk Spe[...] lation, Kapitalisterne har nem[...] til syvende og sidst, intet and[...] at basere deres Transaktione[...] paa, end dette: at Folk er nødt t[...] at købe.

Det forekommer mig ogsaa, at Halberg er mindre logisk, naar ha[...] som Bevis for, at jeg som Elev a[...] Proudhon ikke, hvad Skarpsindi[...] hed angaar, slægter Mesteren pa[...] fremfører netop dette, at jeg [...] nægter Karl Marx som Politi[...] Uden at jeg i mindste Maade [...] der mig ind at naa op [...] Proudhon i Skarpsindighed, [...] kommer det mig dog, at vi e[...] ven Modstandere af den mar[...] ske Dogmatik paa samme M[...] nemlig ved selvstændig Reflek[...]

Forskellen maa nærmest h[...] deri, at Proudhon var original i [...] Henseende, medens jeg er hjul[...] paa Vej af h a n s Tanker.

Med Henblik paa ovenstaaen[...] vil man forstaa, at jeg virk[...] følte mig smigret, naar Halb[...] skrev om løse Hjerneskruer; hermed erkender dog i det min[...] Halberg, at jeg har et selvvir[...] de Tænkeværk i Kassen, noget dsværre ikke kan siges om mange af Karl Marx' Discipl[...] fanatiske Forsvarere.

For de fleste af disse Herr[...] Damers Vedkommende faar Indtrykket af, at Hjernekass[...] indrettet som Magasin for [...] gamle Meninger og Tanke[...] mel, og Halberg har øjens[...] faaet sit Pakhus forsvarlig st[...] saavel med gamle som nye m[...] istiske Fejltagelser.

Siden Halberg fortæller, at [...] er i Tvivl, om han skal le [...] græde, tillader jeg mig at br[...] en Udtalelse fra „hin store N[...]

Portoens Afskaffelse i Sovjet-Rusland.

Pengesystemet fortrænges mere og mere i Rusland. En Mængde af de vigtigste Livsfornødenheder tilfredsstilles nu ad direkte Vej, uden Vederlag i Penge. Langsomt rykker man frem mod Maalet: Enhver yder efter sine Kræfter, enhver faar efter sine Behov. Husleje betales overhovedet ikke; og som bekendt findes der ingen Bolignød i Rusland; en radikal Boligrationering har overhugget denne gordiske Knude. Men ogsaa de rationerede Levnedsmidler stilles gratis til Raadighed for Befolkningen. Af gennemgribende Betydning er det, at Børnenes samtlige Fornødenheder, baade Mad, Klæder og Undervisning o. s. v. tilfredsstilles gratis. Ogsaa Adgang til Teatre, til Sommeropholdssteder o. s. v. er gratis.

Udgiften til Porto betyder naturligvis ikke tilnærmelsesvis saa meget for Arbejdernes Budget som de nævnte Poster. Afskaffelsen af Portoen er alligevel at betragte som et Led i Udviklingen frem mod det rent kommunistiske Samfund.

Her i Landet sættes med kort Tids Mellemrum Taksterne i Vejret for baade Porto, Jernbane, Sporvogn, Gas, Lys o. s. v., for at de paagældende „offentlige“ Virksomheder kan „svare sig“; ogsaa Socialdemokraterne anlægger det samme stupide Synspunkt. „Kommunens Virksomhed skal svare sig“, siger Samfundshjælps-Minister Jens Jensen. „Arbejdernes Virksomheder skal svare sig“, siger Arbejderkul-Direktør Kiefer.

I Rusland gaar man ud fra Sætningen „De offentlige Virksomheder skal i det rigest mulige Omfang tilfredsstille Befolkningens Behov uden Vederlag.“

„Det kan aldrig gaa,“ siger Nationaløkonomerne; „Befolkningen vil misbruge den gratis Adgang til Goderne.“ Ja, naturligvis, nu da Portoen i Rusland er afskaffet, nu vil enhver Russer skrive 100 Breve, 500 Brevkort om Dagen! Og naar Sporvognstaksterne bliver afskaffet, vil han køre Petrograd eller Moskva igennem paa Krys og Tværs hele Døgnet igennem, uden Maal og Med! Og naar Adgangen til Mad bliver gratis i fuldt Omfang (altsaa naar Rationeringen kan ophæves) vil hver eneste Russer æde 25 Bøffer, en Snes Æg, 5 Franskbrød, 3 Pund Smør o. s. v. om Dagen! Han vil anskaffe sig 100 Par Støvler, vil lade sig barbere 5 Gange om Dagen! Kort sagt, han vil blive Idiot i et kommunistisk Samfund.

I det nuværende Samfund er det gratis at færdes paa Gaden. Løber Folk af den Grund mere paa Gaden end de har Brug for? Adgangen til Museer er gratis. Tilbringer Folk af den Grund hele deres Fritid paa Museer? Eller Biblioteker?

Man maa heller ikke bilde sig ind, at Portoens Afskaffelse er saa uøkonomisk et Foretagende som Nationaløkonomerne vil fortælle os. Alene Udgiften til Frimærker (Papir, Trykning o. s. v.), til deres Forhandler, til Stempling, til Udregning af Taksterne, til Ekspedition, betyder en hel Del, som altsaa spares.

Eller lad os tænke os Sporvognstaksterne afskaffet. Hvad kunde der ikke spares derved? Konduktørerne der kræver Penge ind, Kontrollørerne der vaager over Betalingen, Kontorpersonale, Billettrykning o. s. v. — alt dette vilde blive overflødiggjort.

Deri ligger netop et af det kommunistiske Samfunds mest produktive Træk, at de overflødige Mellemled, som nu i saa uhyggelig Grad tærer paa Samfundsøkonomien, bortfalder af sig selv. K.

De profundis.

Religionen hjælper mig ikke. Lad andre tro paa det usynlige, jeg tror paa det man kan tage og føle paa. Mine Guder bebor Templer rejste af Menneskehænder, og indenfor de faktiske Erfaringers Omraade udvikler og fuldender min Trosbekendelse sig.

Saaledes skriver Oscar Wilde i Fængslet. Og dog skriver denne geniale Fritænker, som staar højt paa Toppen af vor Tids Intelligens og Kultur, — han skriver i samme Bog — en Lovsang til Kristus:

Han saa, at Kærligheden var den Livets fornemste Hemmelighed, som de Vise havde søgt, og at kun gennem Menneskehedens Broderskab kunde Slægten frelses. — At Theologerne har flyttet denne Frelse fra Jorden op til Himlen er deres og ikke Kristi Skyld. — Hvem tvivler om, at hvis han levede nu, saa vilde han tale til vor Tids Præster, som han talte til sin Tids Farisæere og Skriftkloge, disse som velsigner Krigsskibe og Kanoner og med hele Kirkens Autoritet bekæmper Menneskenes Udvikling til det Broderskab, som Kristus prædikede.

Jeg ved, at ikke alle Præster er saadan, men en alt for stor Del af den officielle Kristendoms Repræsentanter og af de mest fremtrædende Menighedsmedlemmer taler og arbejder i Kristendommens Navn mod Udviklingen af det Broderskab her paa Jorden, som øjensynligt ligger i Kristi Aand, og som den første Menighed realiserede. Jeg finder det ørkesløst, naar man taler om de jordiske Samfundsforhold, at diskutere, om Kristus var Gud eller Menneske, om Evangeliernes Ægthed eller Fortolkning o. s. v.

Men jeg kalder det baade moralsk og taktisk forkert, naar Ungsocialister i deres Propaganda angriber Kristendommen — ikke at forveksle med den bestaaende Kirkeform, eller de Misbrug, saakaldte Kristne gør af Kristendommen til at bekæmpe det vi kalder Fremskridt, hele Menneskehedens Udvikling frem mod det store Ideal, som jeg netop synes, har sin bedste Forkæmper i Kristus.

Lad være, at Kristendommen er bleven brugt i de skammeligste Formaals Tjeneste, lige fra den Dag, da en romersk Kejser gjorde den til Statsreligion; hvorfor skulde Staten ikke forkvakle Religionen ligesom saa meget andet.

Lad være, at den endnu i vore Dage maaske endogsaa hovedsagelig bruges til at gøre gode Forretninger med og som Paaskud til at stjæle fremmede Racers Fædreland fra dem og gøre Indbyggerne til Trælle og ødelægge deres Kultur. Selv om alt dette er sandt. Selv om den i de „civiliserede“ Lande bruges til at holde Folk i Uvidenhed og Underkastelse, saa bør vi ikke i vor Propaganda angribe Kristendommen (det hører hjemme i en ren religiøs Diskussion), men angribe de Fuskere, som kaster den som en Sten i Vejen for os, disse Skriftkloge og Farisæere, som gør den til at taabeligt og dogmatisk Hedenskab i Stedet for Læren og Eksemplet om „Guds“ verdensfavnende Kærlighed og Menneskenes Broderskab, disse Ulve i Faareklæder, som lever af Uret og bruger Kristus som Værn for deres Rov.

Tværtimod synes jeg, Kristus er en vældig Forkæmper for vor Sag. Vældig paa Grund af den Magt han har over Millioner af de allerbedste Menneskers Hjerter, og vældig, fordi vi ikke kan finde mægtigere, dristigere, mere rammende og inderlige Ord end dem han brugte i sin Kamp for at lære Menneskene, at de var Brødre, i lige Grad Guds Børn.

Ret altsaa eders Kamp og Kritik ikke mod Kristus eller Kristendommen, som er Troen paa hvert Ord som Mennesker har skrevet om ham, — men mod de Mennesker og Institutioner, som misbruger Kristendommen paa en i Virkeligheden ukristelig Maade.

Carlé.

Mod Vold?

Man kunde le af det, hvis det ikke var saa sørgeligt. Netop nu, med snedig Beregning, netop i denne Tid, stiller Mennesker, der foregiver at tænke og føle frisindet ja endda proletarisk, sig op og prædiker for Masserne med smægtende, af Værdighed og Sjælekval bristende Stemme, at Anarkismens Alfa og Omega er: „Kun ingen Voldsomheder!“ Vi kommunistiske Anarkister vil i Sandhed ingen Voldsomheder, men dermed være ikke sagt, at vi vender den højre Kind til, naar vi har faaet Slag paa den venstre. Denne Lære kunde en saa mystisk og uklar Personlighed som Nasaræen opstille, men at fremsætte den som Sandhedernes Sandhed, som Anarkismens sidste Konsekvens, overfor Mennesker af Kød og Blod, overfor Proletariatet, er det samme som at opgive sin Personlighed, som at give Afkald paa at leve og virke for sin Idé i Nutiden, vil snarere sige, at undertrykke Selvopholdelsesdriften, vil sige Livsforsagelse. Hvorfra tager de absolute Modstandere af Vold sig Ret til at opstille denne Modstand som anarkistisk Princip. Kender man da ikke Forskellen mellem Ideal og Virkelighed? Ikke en eneste af Anarkismens Teoretikere, ingen Bakunin eller Krapotkin har nogensinde skrevet saadan noget. „Jamen,“ raaber da disse Modstandere af Vold, „kender du da ikke Tolstoj.“ Vist saa, al Agtelse for Tolstoj — som Menneske. Men kun som saadant. Han var et godt Menneske, men ikke Anarkist. Eller vil man betegne hans autoritære, kristelig-altrussiske Ideologi som Anarkisme? Med etisk-æstetiske Føleri og Fraser kalder man nu omstunder ingen Hund frem fra Ovnkrogen, mindst af alt kan man realisere et anarkistisk Samfund dermed. Mere Realitetssans, mine Venner.

Med det altid tilbagevendende, næsten hysteriske Raab: „Ingen Voldsomheder — bare ingen Voldsomheder“, sætter man sig kun mellem to Stole, og naar netop det modsatte af det man vil. Man styrker dermed kun Magten paa den anden Side, skærer sig i sit eget Kød; udleverer sine Vaaben til sine mindre sentimentale Modstandere, med hvilke de da i givet Fald, uden Forskel, ogsaa vil falde over de fanatiske Modstandere af Magt-

En lille Forskel er der dog ved Anvendelse af Magt. Det kommer nemlig an paa, hvem der anvender Vold, og til hvilket Formaal den anvendes. Den der vil forevige Magtsystemet; eller den der vil afskaffe Magtsystemet. Den sidste er ikke alene etisk berettiget til at anvende Magt overfor den første; han er forpligtet dertil. Enhver, hvis Ideal er det kommunistisk-anarkistiske Samfund, er ogsaa forpligtet til at bidrage til, at dette Ideal bliver realiseret saa hurtigt

Det er sørgeligt og beskæmmende, at man i vore Dage skal være nødt til at komme med disse Selvfølgeligheder. Har de, som nu bestandig raaber til det revolutionære Proletariat: „Kun ingen Vold; for Himlens Skyld, bare ikke skyde,“ har de da slet ingen Sans for den tragi-komiske, om ikke værre Rolle de spiller? Man er dog Tilhænger af direkte Aktion, Generalstrejke, Sabotage o. s. v. Man vil dog ogsaa ødelægge Vaabnene. Hvorledes forestiller „Volds-Modstanderne“ sig da disse Aktioner? Tror de maaske, at Ejerne af Grund, Jord, Indehaverne af Produktionsmidlerne, og hele det moderne Samfunds snyltende Slæng, frivilligt vil opgive deres Privilegier? Tror de at Kapitalens Lakajer frivilligt selv vil tilintetgøre deres Mordinstrumenter? Nej, Kammerater, saa let er det ikke.

---

tæer“: „Græder ikke over mig“ — og jeg vil tilføje: — „men over de spildte Ofre de marxistiske Præster har faaet Arbejderne til at bringe, og dem de sikkert kommer til at bringe paa Gudens Alter i Fremtiden.

Jens Storgaard.

Revolution fuldføres ikke med Rosenolje og smukke Talemaader, og frivilligt er endnu aldrig en herskende og udbyttende Klasse forsvundet. Altid har man maattet anvende Magt. Og for at kunne ødelægge Vaabnene, maa man først erobre dem. Ja, man maa endog nødtvungent beholde Vaabnene saa længe, til selv de ubetydeligste Tilhængere af Magtsystemet er blevet belært om noget bedre. Saa vil Vejen være fri for et nyt Samfund, som ikke mere behøver at bryde Hovedet med disse Spørgsmaal.

Men foreløbig betyder vort Liv ikke andet end Kamp, og saa længe vi maa kæmpe, skal Digterordet gælde for os:

Und setzet ihr nicht das Leben ein,
Nie wird euch das Leben gewonnen sein.

R. Herrmann

Militærnægtere i Aarhus.

Alle Henvendelser angaaende Militærnægterforeningen, samt Indmeldelser i denne, modtages hos **Aksel Petersen, Sønder Alle 32, 4., Sideh.**

U.S.F. Aarhus Afdeling.

Møder afholdes hver Torsdag Kl. 8 Aften i **Hotel Phønix Vestergade.**

Unge Arbejder — kvindlige og mandlige Kammerater — indmeld jer i Ungsocialistisk Forening. Indmeldelse kan ske hos **Aksel Mikkelsen,** Sølystgade 13 1 Sal. Pjecer og „**Den røde Krig**“ faas hos vor Ekspeditør **Niels Skovsen, Anholdtsgade 13 St. Mary Sørensen,** Annegade 15 2.

Ansvarlig overfor Presseloven:
Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet, København.